

later de huisarts hem bezoekt en Eva haar visites aflegt, bekent hij zijn verlangen om meer verpleging dan die, welke zijn vrouw met haar teer gestel geven kan.

„Dat hadt ge al lang moeten doen!” — is 't antwoord — „geloof me, uw vrouw is hiertoe niet berekend.”

„Ik ken iemand, die wel eenige uren per dag zou kunnen komen!” — zegt hij aarzelend — „en voor den nacht, als 't ooit zóó erg wordt, dan maar een verpleger. — Wat dunkt u daarvan, dokter?”

„Groot gelijk!” — en hij knikt goedkeurend — „wel zeker, die lui zijn dat gewoon en dan kan uw vrouw meer voor haar eigen gestel zorg dragen. — Wie hebt ge op het oog?”

„'k Geloof niet, dat u haar zult kennen, dokter. 't Is een dame, die vroeger verpleegster was, maar die nu weduwe is en dus ter wille van haar gezin niet geheel in haar oude beroep kan optreden.”

„Hoe heet ze?”

„Mevrouw Reeze!” — zegt hij zacht.

„Reeze? — Reeze?”

Aandachtig ziet de zieke hem aan.

„'k Ben er!” — roept de arts — „'k Ben er! — Ja juist!”

„'n Flinke vrouw, niet waar, dokter?”

„U kunt haar met vertrouwen nemen, mijnheer Van Voorst. Jammer, dat ze maar eenige uren daags kan komen, daarom was een vakverpleegster beter.”

„Och nee, dat liever niet. Mijn vrouw zou 't ook niet willen; ons personeel is al zoo groot en mijn toestand, enfin, die is toch nog niet van dien aard, dat er áltijd iemand bij me noodig is — — of dunkt u van wel?”

„Volstrekt niet — — en als je vrouwtje niet nerveus was, dan was er geen sprake van. Je moet moed houden, amice!”

Haastig staat de arts op tot vertrekken en zijn patient vriendelijk de hand reikend, zegt hij:

„Ik ken die dame van vroeger, wil 'k haar aan uw vrouw voorstellen, dan zoek ik haar zelf op? — Elken dag rijd ik voorbij haar huis — en komen we samen hier, als ze kan!”

Deze schikking is den heer Van Voorst aangenaam, en nu vraagt hij, hoewel niet zonder verlegenheid:

„Misschien wilt u wel aan mijn vrouw zeggen, dat ù haar aanbeveelt!”

„Kent uw vrouw mevrouw Reeze niet?”

„Nee, 'k heb haar een enkele maal in zaken ontmoet, anders niet!”

„We zullen er werk van maken. — Adieu!”

Een oogenblik later is het stil in 't vertrek en ligt hij rustig, en dan slaapt hij meer dan een uur. Eerst als Eva voor zijn bed staat, ontwaakt hij en helpt ze hem opstaan voor 't diner en theeuur, even als elken dag.

Als mevrouw Reeze de opdracht ontvangt is ze verbaasd en kan niet besluiten haar kinderen aan hun lot over te laten. Maar als ze hoort, dat haar hulp slechts enkele uren per dag wordt gevraagd, dan krijgt de zaak een